

VAN ONS LEVEN EEN GESCHENK MAKEN

“Kom naar Mij”
Matteüs 11,28

Ook vandaag nodigt Jezus ons uit om tot Hem te komen.

Hij laat ons de oneindige liefde van God zien. Hij neemt ons zoals we zijn, met onze goede eigenschappen en onze zwakheden, onze verlangens en onze mislukkingen! En Hij nodigt ons uit om te vertrouwen op zijn ‘gebod’, zijn leefregel om elkaar lief te hebben, dat geen last is en ons niet neerdrukt. Het is een ‘zacht juk’ dat ons hart kan vervullen met liefde als we er naar leven.

Het vraagt van ons om niet met onszelf bezig te zijn, maar **van ons leven steeds meer een geschenk te maken voor de anderen, iedere dag opnieuw.**

“Kom naar Mij,
jullie die vermoeid zijn
en onder lasten gebukt gaan,
dan zal Ik jullie rust geven”
Matteüs 11,28

**Jezus doet ook een belofte:
“... dan zal Ik jullie rust geven.”**

We zullen ervaren dat Hij dichtbij ons is. Hij zal ons vreugde en licht geven in ons dagelijks leven, ook wanneer de omstandigheden moeilijk zijn.

En als we ook beginnen lief te hebben zoals Hij zelf heeft gedaan, zullen we de kracht vinden om verder te gaan. Want het is het leven van God zelf dat in ons komt.

“Kom naar Mij”
Matteüs 11,28

ALS VLEUGELS DIE ONS DOEN VLEIGEN

Laten we ingaan op zijn uitnodiging om tot Hem te komen.

Laten we zijn «gebod» proberen te leven en ons inzetten om lief te hebben zoals Hij het heeft gedaan. In de duizenden dingen die ons dagelijks overkomen, in de familie, op school, overal.

Laten we op iedere aanval reageren met vergeving.

Laten we bruggen bouwen in plaats van muren en ons in dienst stellen van degene die het moeilijk heeft.

**Zijn gebod zal niet als een last op ons drukken,
maar zal ons vleugels geven die ons doen vliegen.**

“Kom naar Mij, jullie die vermoeid zijn en onder lasten gebukt gaan, dan zal Ik jullie rust geven.”

“Nu ben ik het helemaal zat! Hoe komt het toch dat iedere keer als ik iets vraag, er niemand naar me luistert?” Het is zoveelste keer dat ik thuis een woede uitbarsting krijg.

Ik besluit in mijn eentje door de stad te gaan lopen. Al mijn vrienden zijn op vakantie, maar ik had besloten deze zomer thuis te blijven vanwege een aantal projecten. Terwijl ik nadenk hoe ik mezelf tot bedaren kan brengen besluit ik, haast uit gewoonte, de kerk in te gaan waar ik vlakvoor sta.

Meteen als ik binnenkom, merk ik dat ik rustig wordt. Ik moet huilen. Waarom gebeurt het me de laatste tijd zo vaak dat ik zo boos wordt?

Ik begin te bidden tot Jezus en beklaag mij, ik noem Hem mijn lange lijst van mislukkingen. Tussen de tranen door, merk ik dat ik Hem alles kan zeggen. Ik ben er zeker van dat Hij luistert!
“Ik heb U leren kennen als liefde en dat wil ik blijven geloven, ook al voel ik me nu rot”.

Terwijl ik in stilte voor Hem sta lijkt de last een stuk lichter aan te voelen. Ik had helemaal niet door dat het ondertussen al tijd was voor de Mis. Er kwamen allemaal mensen de kerk binnen. Er komen ook mensen naast me zitten. Ik kijk op, het zijn mijn ouders. Er volgt een omhelzing van vergeving. In blijf in de kerk om te danken voor dit moment. We gaan samen naar huis en mijn ouders nodigen me uit om samen een ijsje te gaan eten.

FRANCESCO